

Arrest

nr. 76 953 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GEUENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 9 november 1968 te Mrgavan, regio Artashat. U werkte als afdelingshoofd van de gasmaatschappij in Ararat en in die hoedanigheid had u een goed contact met de directeur van de gasmaatschappij, H.G. (...) U situeert de aanleiding van uw problemen bij lokale verkiezingen in Mrgavan in november 2008; net als vele andere dorpsbewoners steunde u de kandidatuur van A.H. (...). A.H. (...) was tevens de naar voor geschoven kandidaat van uw werkgever, H (...) – hierna:H.G. (...), die tot dan een vrij nauwe relatie had met H.A. (...) de voorzitter van het Armeens parlement. Omdat H.G. (...) nadrukkelijk zijn steun betuigde

aan H.A. (...), verslechterden de relaties tussen H.G. (...) en H.A. (...) en hun respectievelijke clans. De rivaliteit tussen beide clans kende een hoogtepunt op 4 april 2009 toen 2 wagens van het taxibedrijf van H.G. (...) door handlangers van H.A. (...) in brand werden gestoken. Op 20 mei 2009 kwam het voor de rechtbank van Artashat tot een vechtpartij tussen aanhangers van beide clans. Tijdens het gevecht kreeg u zelf enkele rake klappen. Uit angst om verder geveiseerd te worden, keerde u na de vechtpartij niet meer terug naar huis. Nog dezelfde dag verrichtte de politie meerdere zoekacties en huiszoekingen bij betrokkenen van de vechtpartij of hun familieleden. U verklaart dat ook uw familieleden meermaals bezoek kregen van politie of personen die zich niet identificeerden en dat naar aanleiding van de gebeurtenissen op 4 april en 20 mei 2009. Tevens verklaart u dat uw moeder op 1 augustus 2009 het leven liet nadat er in uw ouderlijke huis een nieuwe huiszoeking had plaatsgevonden en uw familie onder druk werd gezet om uw schuilplaats bekend te maken. Bij de herdenking van het overlijden van uw moeder, op 1 augustus 2010, werd uw familie opnieuw lastig gevallen door de politie en ondervraagd over uw verblijfplaats. Uw broer werd meermaals ontboden en ondervraagd door de politie. U leidde een clandestien leven in Armenië, waarbij u bij meerdere personen onderdak vond en dit tot uw uiteindelijk vertrek. Per auto verliet u Armenië op 27 december 2010 en via onder meer Georgië, Rusland, Polen en Duitsland bereikte u België op 2 januari 2011. Op 4 januari 2011 vroeg u asiel bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen tussen de clans van H.G. (...) en H.A. (...), die ontstonden naar aanleiding van de burgemeestersverkiezingen van november 2008 in Mrgavan. Na een vechtpartij op 20 mei 2009 voor de rechtbank van Artashat, dook u onder bij meerdere vrienden of kennissen uit angst voor represailles en/of gerechtelijke vervolging.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat door het Commissariaat-generaal informatie werd gevonden, waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat er inderdaad incidenten plaats vonden op 4 april 2009 en 20 mei 2009, als gevolg van een vete tussen H.G. (...) en H.A. (...). Deze door u beschreven feiten worden in het kader van uw asielaanvraag bijgevolg niet betwist. Evenwel beschikt het Commissariaat-generaal eveneens over informatie, die ook bij het administratieve dossier werd gevoegd, van dezelfde Armeense bron (journalist) bovendien, waaruit blijkt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat "personen die banden hebben met de familie Ghazaryan tegenwoordig nog problemen kennen omwille van deze zaak." De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor bijgevolg reeds ernstig ondermijnd. Van u mocht dan ook verwacht worden dat u overtuigende elementen zou aanbrengen of coherente verklaringen zou afleggen om de informatie van het Commissariaat-generaal te weerleggen, hetgeen niet het geval is. Dit besluit is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Er moet worden benadrukt dat uw (opeenvolgende) verklaringen niet coherent zijn inzake elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Zo werd een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen ten overstaan van de asielinstanties over het incident, in casu een vechtpartij, op 20 mei 2009. U verklaarde aanvankelijk (bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst, vraag 5, p.2) dat u op 20 mei 2009 een convocatie kreeg om te getuigen bij de rechtbank van Artashat betreffende de brand van twee wagens van H.G. (...), de directeur van de gasmaatschappij. Echter, tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal werd u gevraagd wanneer u een convocatie ontving om te getuigen voor de rechtbank, waarop u verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, p.12) geen convocatie te hebben gekregen. Daarop werd u de vraag gesteld of u nooit een convocatie kreeg om te getuigen voor de rechtbank in verband met het conflict tussen H.G. (...) en H.A. (...), waarop u eveneens negatief antwoordde (CGVS, gehoorverslag 1, p.12). U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, waarop u enkel verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niets gezegd te hebben over een convocatie (CGVS, gehoorverslag 1, p.12), hetgeen niet afdoende is als uitleg. Immers, er moet opgemerkt worden dat u de hiervoor genoemde voorbereidende vragenlijst ondertekende en daarmee aangaf dat uw verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeenstemden (CGVS-vragenlijst, p.3). Bovendien werd u voor het begin van uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal expliciet de vraag gesteld of u opmerkingen had over uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, gehoorverslag 1, p.2), waarop u van de geboden gelegenheid gebruik maakte om een correctie in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. U merkte op dat was opgetekend dat u met 6 personen bij de

vechtpartij (op 20 mei 2009) betrokken was, maar u verklaarde dat het in werkelijkheid om 7 personen ging, waaruit mag geconcludeerd worden dat u naderhand uw verklaringen in de genoemde "CGVS-vragenlijst" minutieus hebt nagelezen. Daarop werd u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal dan ook gevraagd of u nog andere correcties wenste aan te brengen, waarop u verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, p.2) niet meteen te weten wat u nog diende op te merken. Er mocht van u verwacht worden dat uw verklaringen over het al dan niet ontvangen van een convocatie, bovendien verbonden aan een cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas (vechtpartij op 20 mei 2009), consistent zouden zijn, hetgeen niet het geval is. Welnu, op basis van de hiervoor beschreven elementen mag bijgevolg geconcludeerd worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheid overeind blijft en dat u met uw verklaringen niet in staat bleek deze op te heffen. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor reeds ernstig ondermijnd.

Ook inzake een ander aspect van uw asielrelaas, dat eveneens betrekking heeft op het incident op 20 mei 2009, waren uw verklaringen niet consistent.

Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat u na het incident op 20 mei 2009, bij de rechtbank van Artashat, niet meer ging werken, niet meer naar huis terugkeerde en onderdook (CGVS, gehoorverslag 2, p.2). Samen met H.G. (...) en zijn zoon Karen zou u meteen zijn ondergedoken in het huis van een kennis van Valer Gulamiryan en dat gedurende 2 dagen (CGVS, gehoorverslag 2, p.2). Welnu, waar u eerst verklaarde dat u na de vechtpartij zelf telefonisch contact opnam met de hiervoor genoemde Valer (CGVS, gehoorverslag 2, p.3), verklaarde u kort nadien (CGVS, gehoorverslag 2, p.4) dat het H.G. (...) was die telefonisch contact opnam met Valer. U werd gewezen op de vastgestelde inconsistentie, maar u ontkende enkel gezegd te hebben dat u zelf had gebeld (CGVS, gehoorverslag 2, p.4), hetgeen niet afdoende is als uitleg. Eveneens in verband met de hiervoor genoemde Valer, verklaarde u eerst (CGVS, gehoorverslag 2, p.3) dat u uw telefoon reeds uitschakelde op het moment dat u in de wagen stapte, die u naar het huis van Valer bracht (CGVS, gehoorverslag 2, p.3). Kort daarna stelde u echter dat u uw telefoon pas uitgeschakeld had in het huis van Valer (CGVS, gehoorverslag 2, p.3), om meteen daarop opnieuw te verklaren (CGVS, gehoorverslag 2, p.4) dat u bij het instappen in de wagen uw telefoon uitschakelde. U werd geconfronteerd met deze ongerijmde wending, waarop u enkel herhaalde dat het in de wagen gebeurde (CGVS, gehoorverslag 2, p.4). Welnu, er mocht van u verwacht worden dat u consistent zou zijn in uw verklaringen over de momenten volgend op een incident dat een cruciale plaats in uw asielrelaas inneemt. Dat uw verklaringen terzake niet consistent zijn, ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over het lot van 3 van uw medestanders niet logisch zijn. Zo verklaarde u (CGVS 1, p.14) dat 3 van uw medestanders werden opgepakt en sinds 25 juli 2010 in een gevangenis in Erevan zitten: G (...), S(...), G (...) U verklaarde tevens dat zij vastzitten omwille van het gevecht voor de rechtbank van Artashat op 20 mei 2009. U verklaarde (CGVS 1, p.14) dat er tegen hen een proces zou komen, maar dat zij terecht zouden worden op basis van andere (wets)artikels dan uzelf. Daarom werd u gevraagd op basis van welke artikels de 3 genoemde personen en uzelf dan vervolgd zouden worden, waarop u verklaart (CGVS 1, p.15) daaromtrent niets concreet te weten. Welnu, indien u daadwerkelijk wist dat 3 van uw medestanders op basis van andere wetsartikels dan uzelf vervolging riskeren, dan mocht van u verwacht worden dat u hieromtrent meer informatie zou kunnen geven, wat niet het geval is. Uw geloofwaardigheid wordt daarmee verder ondergraven.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw reis vanuit Armenië naar België. U reisde in één auto van Armenië naar België (CGVS 1, p. 8 & 9). Op de vraag of u met vervalste reisdocumenten hebt gereisd, verklaart u (CGVS 1, p.9) niets te weten over tijdens uw vlucht gebruikte documenten. Voor uw vertrek uit Armenië werd u gezegd dat u onderweg totaal niets zou worden gevraagd; daarvan moest u zich niets aantrekken (CGVS 1, p.9). U verklaart (CGVS 1, p.9) dat er onderweg enkele controles zijn gebeurd, maar u verklaart eveneens dat u nergens persoonlijk werd gecontroleerd. Dit is niet geloofwaardig te noemen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen enkele informatie kunt geven over de gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring als zou u niet weten hoe u de grenscontroles passeerde en zou u niet op de hoogte zijn van de gebruikte identiteits- en reisdocumenten, niet geloofwaardig. Op basis van het reeds bij u vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid ontstaat het

vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uw gedrag niet te rijmen is met uw verklaarde vrees jegens personen en/of de autoriteiten in uw herkomstland. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van een huiszoeking in de periode van de herdenking van het overlijden van uw moeder (1 augustus 2010), besliste om uw herkomstland te verlaten. Daarom begon u met het verzamelen van zoveel mogelijk documenten (CGVS 1, p.6-7). Zo liet u onder meer een attest uitreiken door het Ministerie van Justitie, dd.20.08.2010 (CGVS 1, p.6-7, stuk 6 bij Documenten), waaruit moet blijken dat u stond ingeschreven in het staatsregister. Uit uw verklaringen blijkt tevens (CGVS 1, p.8) dat u uw herkomstland hebt verlaten op 27 december 2010, in casu ruim vier maanden na datering van het hiervoor genoemde document. Welnu, de vaststelling dat u reeds op 1 augustus 2010 besliste om uw herkomstland te verlaten, daarom documenten verzamelde waaronder voornoemd document, maar er niettemin nog 4 maanden verbleef alvorens te vluchten, doet afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees jegens personen en/of autoriteiten in uw herkomstland.

Op basis van de hiervoor beschreven vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat wat u betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Zo legde u slechts een kopie van een kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort voor. In dit verband kan verwezen worden naar de eerder gedane vaststellingen inzake uw vlucht vanuit uw herkomstland, die doen vermoeden dat u bewust uw Armeens paspoort hebt achtergehouden voor de asielinstanties. Niettemin bewijst de kopie uw identiteit, die hier niet betwist wordt. U legt voorts uw militair boekje, een geboortebewijs en een attest voor waaruit blijkt dat u rijlessen volgde en medisch geschikt was om een voertuig te besturen; deze documenten bewijzen eveneens uw identiteit. U legt een diploma voor, een werkboekje, een vergunning voor de uitbating van een zaak, een registratiebewijs van een door u gerunde firma; deze documenten staven uw studie- en beroepsverleden, dat evenmin betwist wordt. Inzake het werkboekje dient het wel opmerkelijk genoemd te worden dat erin vermeld wordt dat uw arbeidsovereenkomst werd beëindigd na onderling akkoord en dit op 2 juni 2009, in casu bijna 2 weken nadat u zou zijn ondergedoken in Armenië. U legt een overlijdensakte voor van uw moeder. Uit dit document blijkt weliswaar dat uw moeder overleed op 1 augustus 2009, maar het document bevat geen informatie over de omstandigheden of de toedracht van het overlijden van uw moeder. Aldus staft het document uw verklaringen niet, als zou uw moeder zijn overleden door het brutale optreden van de politie. U legt foto's voor waarop uzelf te zien bent, evenals personen die voorkomen in uw asielrelaas. Dergelijke foto's kunnen enkel aantonen dat er enige band bestond tussen uzelf en de genoemde personen, maar ze vormen geen bewijs van uw verklaarde problemen tijdens en vooral na 20 mei 2009. Ten slotte legt u een dvd neer, waarop 12 seconden lang beelden te zien zijn van een vechtpartij. U verklaarde hieromtrent dat het ging om beelden van de vechtpartij op 20 mei 2009 bij de rechtbank van Artashat en u zou ook zelf te zien geweest zijn op de beelden, maar hier dient opgemerkt te worden dat de beelden van povere kwaliteit zijn, waardoor niet met zekerheid kan gesteld worden dat u persoonlijk betrokken was bij de genoemde vechtpartij. Zelfs indien met zekerheid kon vastgesteld worden dat u daadwerkelijk hebt deelgenomen aan deze vechtpartij, quod non, dan nog blijft de vaststelling overeind dat uw verklaringen niet van dien aard zijn om te besluiten dat u bij een eventuele terugkeer nog problemen in uw herkomstland riskeert omwille van de gebeurtenissen op 20 mei 2009. Bijgevolg zijn de door u neergelegde documenten niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het wettigheidsbeginsel, met name schending van het artikel 48/3 en het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel argumenteert verzoeker dat er nog steeds een gegronde vrees voor vervolging bestaat in zijn hoofde. Hij legt een stuk 3 neer, met name een internetartikel waaruit zou blijken dat er nog steeds een conflict is tussen de clans A (...) en G (...). Verzoeker licht toe dat aangezien dit artikel pas is verschenen op 24 december 2011 hij dit onmogelijk eerder kon overmaken aan de commissaris-generaal.

Verzoeker herhaalt nogmaals zijn asielrelaas zoals weergegeven bij de commissaris-generaal en hij is dan ook de mening toegedaan dat hij als aanhanger van de clan G (...) en als kroongetuige van de aanslag op de woning van A.G. (...) terecht vreest dat hij vervolgd zal worden bij zijn terugkeer naar Armenië.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing deels gebaseerd is op overduidelijke misverstanden met de tolk en het vertalingsproblemen.

Wat betreft de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijst verzoeker er opdat dit gebeurde in aanwezigheid van een tolk die een ander dialect sprak als verzoeker en verzoeker duidelijk kon horen aan de tolk dat hij lange tijd niet meer in Armenië heeft gewoond. Ook het verslag zelf zou niet in het Armeens zijn voorgelezen.

Nadien zou een persoon uit het asielcentrum de vragenlijst nogmaals hebben overlopen samen met verzoeker, maar deze persoon spreekt geen Armeens. Verzoeker voert aan dat het woord convocatie een juridische technisch woord is en hij meent dan ook dat het evident is dat de persoon uit het asielcentrum dit woord niet of minstens niet correct heeft vertaald. Dat verzoeker wel had opgemerkt dat er 6 stond geschreven en niet 7 is volgens hem dan ook evident aangezien dit geen doorgedreven kennis vergt van het Armeens om dit te vertalen.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat het feit dat er stond dat ze met 6 en niet met 7 waren, ontegensprekelijk blijkt dat er zich problemen hebben voorgedaan met de tolk bij DVZ. Verzoeker stelt dat hij onmogelijk kan verklaard hebben dat ze met 6 bij het gevecht betrokken waren, daar de personen die bij hem waren 6 van zijn beste vrienden zijn en hij zich dus onmogelijk kan vergist hebben. Verzoeker wijst erop dat hij deze fout opmerkte en dit ook op het eerste interview bij de commissaris-generaal heeft vermeld. Verder beklemtont verzoeker dat het zeer logisch is dat hij antwoordde: "*Niet dat ik direct weet*", op de vraag : "*Heb je nog vragen en/of opmerkingen*". Verzoeker argumenteert wederom dat het hij niet opmerkte dat er onterecht in de vragenlijst was opgenomen dat hij een convocatie zou ontvangen hebben, daar hij hier niet van op de hoogte kon zijn daar het hem niet werd getolkt. Hij stelt aldus dat hij nooit heeft verklaard dat hij een convocatie heeft ontvangen om te komen getuigen op 20 mei 2009. Hij wijst erop dat dergelijke verklaring ook absurd zou zijn gelet op zijn asielrelaas. Verzoeker licht toe dat het vonnis normaal op 20 mei 2009 zou worden uitgesproken en hij stelt dat het niet geloofwaardig is dat hij op 20 mei 2009, de dag zelf, zou verklaard hebben dat hij een convocatie heeft ontvangen om te komen getuigen, hoewel het vonnis die dag zou worden uitgesproken. Hij verwijst naar zijn verklaring dienaangaande bij de commissaris-generaal en citeert dit onderdeel van het verhoor. Hij meent dat hieruit blijkt dat hij zeer formeel was aangaande het feit dat hij geen convocatie had ontvangen.

Verzoeker besluit dan ook dat uit zijn uiteenzetting duidelijk blijkt dat hij niet verklaard heeft dat hij wel een convocatie heeft ontvangen en dat het hier om een misverstand met de tolk gaat en verzoeker van dit misverstand niet op de hoogte was.

Verder voert verzoeker aan dat de overweging van de commissaris-generaal aangaande het ogenblik waarop verzoeker zijn gsm toestel uitschakelde eveneens berust op een misverstand met de tolk en dit zou eveneens zijn opgemerkt door de advocaat van verzoeker daar er reeds in de marge wordt vermeldt op het verslag van de advocaat: "*misverstand tolk*".

Tot slot merkt verzoeker nog op dat het argument van de commissaris-generaal aangaande de artikels die zullen worden toegepast op de leden van de clan G (...) geen enkel doorslaggevende waarde heeft. Verzoeker zou hebben verklaard dat men om het even welk artikel zou toepassen om hem te kunnen opsluiten en dat de commissaris-generaal toch is doorgegaan op de exacte artikels en verzoeker hierop niet kon antwoorden aangezien hij geen jurist is. Dit is volgens verzoeker uit de context getrokken.

In een volgend onderdeel aangaande zijn reisweg stelt verzoeker niet akkoord te gaan met het argument van de commissaris-generaal dat men aan een grenspost niet individueel gecontroleerd wordt. De commissaris-generaal verwijst dienaangaande naar verklaringen van de grenspolitie van de luchthaven Charles de Gaulle, Schiphol en Frankfurt. Deze informatie is volgens verzoeker niet relevant aangezien deze betrekking hebben op aankomst per vliegtuig. Verzoeker benadrukt dat hij met de wagen is toegekomen en dat hij Europa binnen is gekomen via Litouwen en niet via Nederland, Frankrijk, Duitsland.

Verzoeker licht toe dat de mannen die hem voorbij de grens hebben geloodst vermoedelijk een vals paspoort voor hem hebben gemaakt met zijn eigen naam en dat zij klaarblijkelijk waren bedreven in het over de grens halen van personen via hun connecties en zij zouden waarschijnlijk ook smeergeld hebben betaald. De stukken van de commissaris-generaal zijn volgens verzoeker dan ook niet doorslaggevend.

In een volgende onderdeel aangaande de bewering dat hij ondergedoken leefde in Armenië licht hij toe dat er op 1 augustus 2010 een herdenking plaats vond naar aanleiding van het overlijden van de moeder van verzoeker. De politie deed op deze dag een inval aangezien deze er van uit ging dat hij aanwezig zou zijn. Hij leefde echter ondergedoken en was niet aanwezig. Verzoeker leidde uit deze inval af dat de rust niet meer zou terugkeren en dat hij nooit meer in Armenië zou kunnen leven, vandaar dat hij gevlucht is.

Er zouden vier maanden verstreken zijn tussen het ogenblik waarop hij dit besepte en de dag dat hij effectief was vertrokken. Hij stelt dat hij toen nog ondergedoken leefde en hij nog alles moest regelen om veilig het land te kunnen verlaten en om betrouwbare mensen te zoeken die hem hiermee konden helpen. Hij wijst erop dat dit toch even duurde en dat hij de mening was toegedaan dat halsoverkop vertrekken zonder enige voorbereiding er ongetwijfeld had toe geleid dat verzoeker gearresteerd zou worden. Hij had dan ook geen andere keuzen dan nog even te verblijven in zijn onderduikadres tot alles geregeld was om zo veilig uit Armenië te geraken.

Tot slot voert verzoeker aan dat voor zover de Raad zou menen dat er redenen zouden moeten zijn om verzoeker niet te erkennen als vluchteling, minstens dient te worden vastgesteld dat een terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met zich meebrengt, wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoordt. Verzoeker herhaalt verder zijn asielaanvraag en verwijst wederom naar het artikel van 24 januari 2011.

In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn asielaanvraag baseert op de problemen tussen de clan H.G. (...) en H.A. (...) die ontstonden naar aanleiding van de burgemeestersverkiezingen van november 2008 in Mrgavan. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er inderdaad sprake is geweest van incidenten van 4 april 2009 tot en met 20 mei 2009 naar aanleiding van de voormelde clanruzies, doch dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat personen die banden hebben met de familie G nog problemen kennen omwille van deze zaak. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal vervolgens een individuele beoordeling heeft gemaakt van de beweerdde problemen die verzoeker zou hebben voorgehad. In het tweede deel van de bestreden beslissing geeft verzoeker de motieven weer op basis waarvan hij oordeelde dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Ook de reisweg van verzoeker werd niet geloofwaardig geacht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielaanvraag zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wat betreft het internetartikel dat verzoeker heeft neergelegd bij zijn verzoekschrift merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er incidenten hebben plaatsgevonden tussen de clans H.G. (...) en H.A. (...), maar werd de situatie van verzoeker *in concreto* beoordeeld. De commissaris-generaal is aldus nagegaan of er geloof kan worden gehecht aan het asielaas van verzoeker, met name dat hij door dit conflict ook in de problemen is geraakt en hierdoor een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat betreft de bewering van verzoeker dat er problemen zouden zijn geweest met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient de Raad er op te wijzen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal expliciet heeft gevraagd of er opmerkingen zijn in verband met het vorig verhoor en of hij de tolk goed begrijpt, waarop verzoeker bevestigend heeft geantwoord. Ook op het einde van het interview werd er nogmaals gevraagd of verzoeker de tolk goed begrepen had en verzoeker antwoordde wederom bevestigend. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf.

Na lezing van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13 januari 2011 blijkt dat verzoeker eveneens geen melding heeft gemaakt van problemen met een tolk. Uit de stukken van het administratief dossier kan nergens worden afgeleid dat er effectief sprake was van problemen met de Armeense tolk.

Wat betreft de verwijzing naar de notities van de advocaat van verzoeker merkt de Raad op dat de verwerende partij kan gevolgd worden dat dit in zoverre het verhoorverslag van de commissaris-generaal verschilt met de nota van de advocaat van verzoeker, dit uiteraard een eenzijdig stuk is waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat opgesteld werd door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van de commissaris-generaal die in alle onafhankelijkheid oordeelt en waarbij de ambtenaar geen persoonlijk belang heeft.

Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij

heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen. De belangrijke tegenstrijdigheid met betrekking tot de eventuele convocatie als getuige bij de rechtbank blijft derhalve gehandhaafd.

Wat betreft de verklaringen omtrent zijn reisweg verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw reis vanuit Armenië naar België. U reisde in één auto van Armenië naar België (CGVS 1, p. 8 & 9). Op de vraag of u met vervalste reisdocumenten hebt gereisd, verklaart u (CGVS 1, p.9) niets te weten over tijdens uw vlucht gebruikte documenten. Voor uw vertrek uit Armenië werd u gezegd dat u onderweg totaal niets zou worden gevraagd; daarvan moest u zich niets aantrekken (CGVS 1, p.9). U verklaart (CGVS 1, p.9) dat er onderweg enkele controles zijn gebeurd, maar u verklaart eveneens dat u nergens persoonlijk werd gecontroleerd. Dit is niet geloofwaardig te noemen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen enkele informatie kunt geven over de gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring als zou u niet weten hoe u de grenscontroles passeerde en zou u niet op de hoogte zijn van de gebruikte identiteits- en reisdocumenten, niet geloofwaardig. Op basis van het reeds bij u vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

(…)”

De commissaris-generaal verwijst aldus naar het feit dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden en er wordt dus niet alleen verwezen naar luchthavens. De verwerende partij merkt terecht op dat de controle bij binnenkomst betrekking heeft op de gehele Schengenzone.

Wat betreft de uiteenzetting van verzoeker dat hij pas vier maand na de herdenkingsplechtigheid van zijn moeder het land heeft verlaten aangezien hij nog van alles moest in orde brengen voor zijn vertrek, merkt de Raad op deze argumentatie hoe dan ook geen afbreuk doet aan het volgende onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uw gedrag niet te rijmen is met uw verklaarde vrees jegens personen en/of de autoriteiten in uw herkomstland. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van een huiszoeking in de periode van de herdenking van het overlijden van uw moeder (1 augustus 2010), besliste om uw herkomstland te verlaten. Daarom begon u met het verzamelen van zoveel mogelijk documenten (CGVS 1, p.6-7). Zo liet u onder meer een attest uitreiken door het Ministerie van Justitie, dd.20.08.2010 (CGVS 1, p.6-7, stuk 6 bij Documenten), waaruit moet blijken dat u stond ingeschreven in het staatsregister. Uit uw verklaringen blijkt tevens (CGVS 1, p.8) dat u uw herkomstland hebt verlaten op 27 december 2010, in casu ruim vier maanden na datering van het hiervoor genoemde document. Welnu, de vaststelling dat u reeds op 1 augustus 2010 besliste om uw herkomstland te verlaten, daarom documenten verzamelde waaronder voornoemd document, maar er niettemin nog 4 maanden verbleef alvorens te vluchten, doet afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees jegens personen en/of autoriteiten in uw herkomstland.

(…)”

De Raad ziet niet in op welke wijze de argumentatie van verzoeker de bovenstaande redenering van de commissaris-generaal kan ontkrachten. De voormelde vaststellingen worden geschraagd door de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij stelt terecht in haar nota: “De vaststelling dat reeds op 1 augustus 2010 besliste om zijn land van herkomst te verlaten, daarom documenten verzamelde waaronder voornoemd document, maar er niettemin nog 4 maanden verbleef alvorens te

vluchten, doet afbreuk aan de ernst van zijn verklaarde vrees jegens personen en/of autoriteiten in zijn land van herkomst. “

De argumentatie van verzoeker bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Wat betreft de niet besproken stukken die verzoeker heeft neergelegd bij zijn verzoekschrift, met name de ontslagbrieven van G (...) en B (...) en S (...) en de eensluidende vertaling van deze documenten die hij later indiende dient er gewezen te worden op de bovenstaande analyse waaruit blijkt dat de verwerende partij terecht vaststelt dat het relaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is.

Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. Deze documenten kunnen aldus niet worden aangenomen ter staving van het asielrelaas van verzoeker.

Ter zitting legt verzoeker een brief van G. B. van 7 februari 2012 neer waarin gevraagd werd verzoeker een verblijfsvergunning te verlenen in België omwille van zijn problemen in Armenië. Getuigschriften van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Verzoeker legt een internetartikel neer met betrekking tot een de zelfmoord van een beschuldigde in het proces met betrekking tot het conflict waarin verzoeker betrokken was. Dit artikel is geen bewijs van zijn asielrelaas en zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit dit artikel blijkt slechts dat een van de deelnemers aan het gewelddadig conflict strafrechtelijk vervolgd werd en zelfmoord gepleegd heeft. Hetzelfde geldt voor het door verzoeker neergelegde internetartikel van “Joghovurd” waarin gesteld wordt dat de uitlevering gevraagd werd van A.H.G. een van de deelnemers aan het gewapend treffen tussen de clans.

Verzoeker stelt dat hij als betrokkene bij het gevecht voor de rechtbank en als kroongetuige van de aanslag op de woning van A.G. terecht vreest vervolgd te worden bij zijn terugkeer naar Armenië. Wat de eventuele deelname van verzoeker aan een vechtpartij voor de rechtbank wijst de Raad erop dat het gemeenschappelijke feiten betreft en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hiervoor vervolgd wordt in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Wat zijn beweerde hoedanigheid van kroongetuige betreft, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij een kroongetuige was in de zin dat hij als enige aanwezige geweest zou zijn (zie gehoor p. 11). Ter zitting ondervraagd stelt verzoeker dat hij ook nooit aangeboden heeft te getuigen in deze zaak of in dit verband verzocht werd te getuigen ook al werd er een rechtszaak opgestart inzake het schietincident (zie gehoor p. 9).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS